

[Boligministeren.]

forslag af andet indhold, ligesom et sådant lovforslag ikke af fællesudvalget vil blive påberåbt som præjudicerende for lovgivningsmagtens endelige stilling til de fremtidige organisationsforhold i realkreditte.

Denne erklæring har hypotekforeningernes stående fællesudvalg tiltrådt ved en påtegning, hvori fællesudvalget erklærer sig enig i, at lovforslagets fremsættelse ikke kan præjudicere andre løsninger.

Med disse erklæringer mener jeg, at vejen er banet for, at det foreliggende lovforslag kan behandles efter sit indhold: at de kredit- og hypotekforeninger, som ønsker at slutte sig sammen eller etablere samarbejde om fællesobligationer, får den fornødne lov-hjemmel hertil, uden at der dermed er foregrebet noget med hensyn til den endelige ordning af realkreditte forhold.

Som nævnt har realkreditkommissionens formand givet mig tilsagn om, at kommissionens betænkning med dertil hørende forslag vil foreligge omkring årsskiftet. Endelig vedtagelse af det forslag, som hermed fremsættes, kan afvente offentliggørelse af kommissionens betænkning. Forslaget er at betragte som det første led i den forestående reform af realkreditsystemet. Hensigten med forslaget er alene at tilvejebringe det nødvendige lovmæssige grundlag for, at de fusioner, der er under overvejelse, kan virkeliggøres så hurtigt som muligt efter kommunalreformens gennemførelse pr. 1. april 1970.

Idet jeg om lovforslagets enkeltheder henviser til bemærkningerne, skal jeg anbefale lovforslaget til det høje folketings velvillige behandling.

Endvidere tillader jeg mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring i byggelov for købstæderne og landet.*

Efter kommunalreformens ikrafttræden den 1. april 1970 ophæves den hidtidige sondring mellem købstæder og sognekommuner. Da byggelov for købstæderne og landet i et vist omfang bygger på denne sondring, er det nødvendigt fra samme dato at ændre byggeloven, således at der ej heller i denne skelnes mellem købstadkommuner og sognekommuner.

De fleste af de foreslåede ændringer har dette begrænsede sigte og medfører ingen

ændringer i lovens indhold og system. Forslaget indeholder dog også et par reelle ændringer, som jeg skal knytte nogle bemærkninger til.

I den gældende lov kommer forskellen mellem købstad- og sognekommuner især frem i reglerne om anke- og dispensationsmyndigheden. For købstadkommunerne er boligministeriet anke- og dispensationsmyndighed, medens det for sognekommunerne er amtsrådet, der udøver disse beføjelser. Som en mellemgruppe har de såkaldte „borgmesterkommuner“ kunnet vælge mellem boligministeriet og amtsrådet, idet amtsrådet er anke- og dispensationsmyndighed, medmindre disse kommuner i deres bygningsvedtægt har bestemt, at denne myndighed skal være hos boligministeriet.

Ved udarbejdelsen af forslaget til ændring af landsbyggeloven har vi set bort fra den mulighed at bibeholde den samme fordeling af anke- og dispensationsmyndigheden som i dag. Det ville for de hidtidige købstæder have betydet, at der inden for de nye, sammenlagte kommuner ville blive en del af kommunen, som havde boligministeriet og en del, som havde amtsrådet som anke- og dispensationsmyndighed, hvilket ville være upraktisk.

Vi har heller ikke ment at burde foreslå, at de hidtidige købstæder i deres nye skikkelse skal henhøre under boligministeriet som anke- og dispensationsmyndighed. Der ved ville boligministeriets arbejde blive kraftigt udvidet — med alle omegnskommunerne til købstæderne — og dette ville ikke stemme med bestræbelserne for at lægge sagerne fra centraladministrationen ud til lokal afgørelse.

Dette sidstnævnte forhold peger naturligt i retning af at udvide amtsrådenes kompetence. Her har vi imidlertid haft for øje, at det må påregnes, at vi inden alt for længe står over for en fuldstændig omlægning af hele planlægningslovgivningen som en naturlig fortsættelse af jordlovsreformen. Indholdet af denne planlægningsreform kender vi endnu ikke — der vil antagelig gå et års tid med at udarbejde den — men vi kan allerede nu regne med, at der vil være en sådan sammenhæng mellem godkendelsen af planlægningen og administrationen af de godkendte planer, at det vil være naturligt, om anke- og dispensationsreglerne